

мъ притворяны космы; и при това старикъ-а носилъ дзлгъ портвровъ мантюж, и былъ обкаканъ съ маргарица и мингшы, спорѣдъ обычая на Миданы-тѣ.

Тойди смѣшнѣй наредъ, като, никога не вижданъ въ Персія, замаалъ Кира. Но той пакъ былъ толкосъ склоненъ и почетенъ на дада си, чи не показвалъ изумленіе. Той съск пъргавы и вързъ отвѣты чудно се поправилъ на старика, до толкосъ, что-то Ястїагъ не ѹблъ дасе отдѣли отъ него, и надѣвалъ се да го задържи въ двора си, като мъ показвалъ като денъ новы гледки и новы удоволствїя.

Единожъ като мъ направилъ угощеніе. Дадо мъ забѣлежилъ, чи ви8ка-а мъ съ презрѣніе глѣдалъ на сладки-тѣ астїя, които били предъ него, и съвѣщеніе го попыталъ: „не芥ешъ ли да ядеши?“ Не, рѣкалъ малкій гостъ, „азъ не съмъ наученъ на такви съ астїя; въ отечеството ми обикновенно насыщатъ гладъ съ простъ хлѣбъ.“

Ястїагъ се подговарилъ при такъвди отговоръ на дѣте-то; и мъ поръчалъ всичко, чо било на стола, (при софратата) да го раздѣли на гости-тѣ. Киръ